

Farní časopis

Farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

2. října 2022 č. 10/22 ročník XVI.

Záchrana Lisabonu

Irský dominikán P. Paul O'Sullivan (1871-1958), horlivý ctitel Ježíšova Jména, působil v Portugalsku a 63 let jeho života je poznačeno bohatým a plodným apoštolátem pera. Byl to právě on, kdo přezkoumal historické prameny a zveřejnil zázrak osvobození Lisabonu od morové nákazy.

V roce 1434 vypukl v Lisabonu, hlavním městě Portugalska, mor. Všichni obyvatelé, kteří mohli, utekli z města na venkov. To však působilo tak, že se tato velmi nakažlivá nemoc rychle rozšířila i do těch nejdlehlších koutů země. Tisíce mužů, žen i dětí ze všech sociálních vrstev podlehly morové nákaze. Tato zákeřná epidemie byla tak agresivní, že ten, kdo se nakazil, zemřel téměř ihned; u stolu, na ulici, v obchodě, na trhu nebo v kostele. Mor se rychle přenášel z jedné oběti na druhou i přes kabát, klobouk či jiné oblečení, které oběť nosila.

Ve velkém počtu umírali i kněží, lékaři a zdravotní sestry. Pro nedostatek pomocného personálu leželo na ulicích velké množství mrtvých nepochovaných těl.

Jako by tato hrůza ještě nestačila, toulaví psi lízali krev mrtvých a hryzali do jejich těl, a tím přispívali k ještě rychlejšímu šíření nákazy mezi nešťastným obyvatelstvem.

K hrdinským duším, které se neúnavně staraly o morem nakažené lidi, patřil i ctihodný biskup Mons. Andrés Diaz de Escobar (1366-1448), který žil v dominikánském klášteře. Tváří v tvář této obrovské ničivé nákaze, která se ze dne na den stupňovala, a bez naděje na jakoukoli lidskou pomoc, začal tento svatě žijící dominikán vybízet nešťastné obyvatele Lisabonu, aby vzývali nejsvětější Jméno Ježíš. Biskupa Andrése Diaze bylo vidět všude tam, kde tato nákaza zuřila nejvíc, jak povzbuzuje a vyzývá všechny nemocné a umírající, aby neustále a vždy a znovu volali: „**Ježíši, Ježíši, Ježíši!**“

Všude apeloval na lidi: „**Napište Ježíšovo Jméno na kus papíru a noste ho ustavičně u sebe! Vložte si ho večer pod polštář a připevněte ho nad vaše vstupní brány a na všechny dveře. Jméno Ježíš musí být umístěno všude. Ale především svými rty a ve svém srdci nepřestaňte vzývat toto nejmocnější ze všech jmen!**“

Biskup Andrés jako anděl pokoje neustále vyhledával nemocné a umírající, aby je povzbuzoval a dodával jim odvalu. A tak nemocní, posílení v důvěře, začali neochvějně vzývat Ježíšovo Jméno a papírky s jeho jménem si připevňovali na hrud', vkládali do kapes a tašek a všude je nosili s sebou.

Kromě toho svolal biskup Andrés všechny lidi k velkému stolu svatého Dominika, kde vyprávěl o moci Jména Ježíš. Na závěr ve jménu Ježíše požehnal vodu a vyzval všechny přítomné, aby se jí požehnali a pokropili i tváře nemocných a umírajících. Při tomto aktu se událo mnoho zázraků: nemocní se uzdravili a umírající, kteří už byli v agónii, se

Ježíš

vrátili k novému životu. Nákaza ustoupila a za několik dní byl Lisabon osvobozen od nejděsivější hrůzy, která ho kdy postihla.

Tato dobrá zpráva se roznesla po celé zemi jako oheň a všude jednohlasně vzývali Jméno Ježíš. V neuvěřitelně krátké době bylo od moru osvobozeno celé Portugalsko. Vděčný lid si při vzpomínce na prožité zázraky a uzdravení uchoval lásku a důvěru k Ježíšovu Jménu. Věřící od té doby vzývali Ježíšovo přesvaté Jméno, Jméno svého Zachránce, svého Spasitele, při všech starostech, hrozbách a při každém hrozícím nebezpečí.

Z vděčnosti vznikala všude bratrstva a oltáře k uctívání nejsvětějšího Jména Ježíš a každý měsíc se konala procesí k úctě Ježíšova Jména. Portugalci si uchovali během staletí svou živou důvěru v moc Jména Ježíš.

Otec Paul O'Sullivan uzavírá své vyprávění slovy: „*A tak se to nejhorsí, co kdy postihlo zemi, přeměnilo na to největší požehnání.*“

Z Portugalska byla tato úcta rozšířena i do Španělska a Francie.

/časopis Světlo, 51-52/2021/

O pár dní zpět

Zlatá sobota u Staré Matky Boží v Žarošicích

Stejně jako loni a další předchozí léta, tak i letos jsme se vydali ke Staré Matce Boží Žarošské. Hlavní pouť s názvem Zlatá sobota připadla v roce 2022 na 10. září. Proč se však tato pouť označuje jako „hlavní?“ Děje se tak z toho důvodu, že konkrétně v září v Žarošicích probíhá hned několik poutních dní. Maraton začíná První mariánskou sobotou, takzvanou Malou poutí, následuje Domácí pouť, dále Zlatá sobota, a nakonec Mariánská pouť.

My jsme se však rozhodli navštívit tu největší žarošskou pouť s bohatým duchovním programem, bohatou účastí krojovaných i civilních poutníků a bohatou na Boží slovo a svědectví. Zlatá sobota se liší od ostatních poutí také průvodem s nádherně nazdobenými sochami Panny Marie. Sochu Pannu Marie Svatohostýnské pronáší vesnicí naši včelaři se zástupem krojovaných a farníků ze Všechovic a širokého okolí. Ihned po příjezdu se jdeme průvodem poklonit Panně Marii do farního kostela za zpěvu mariánské písně. Takto svou pouť začíná každá farnost, která dorazí na místo. Vždy se nám dostane milého přivítání od místního pana faráře P. Josefa Pohanky, který si nikdy neodpustí mírné popíchnutí, že na svých bedrech neseme Pannu Marii Hostýnskou, čili sestřenicí jejich Panny Marie Žarošské. Ano, je to skutečně jedna z věcí, kterými se od rodáků z jižní Moravy odlišujeme. Vždyť také při zpěvu písně „*Nastokrát buď pozdravena*“ jsme zpívali námi známou verzi „*...ó Matičko Hostýnská.*“ Místní se nestačili divit. U nich se přece zpívá „*...ó, Matičko Žarošská.*“ Po krátkém zpozornění a vzájemných úsměvech jsme se sami sobě zasmáli, a i když jsme nesli naši Hostýnskou, přece jen jsme se rozhodli ctít místní tradice a přizpůsobili se.

Hlavní mši svatou celebroidal Mons. Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský, který se svou promluvou dotkl nejednoho srdce. Podělil se o různá svědectví, která za svůj život zaslechl a jejich význam připodobňoval ke každodennímu životu křesťana.

Duchovně i kulturně obohaceni jsme se vrátili do našich domovů před půlnocí. Cesta se sice zdála dlouhá, avšak díky poselství, které jsme v průběhu programu zaslechli, bylo o čem rozjímat.

Denisa Šatánková

O pár dní vpřed

Listujeme v kalendáři:

- 2. 10. - ne - Sv. andělé strážní
- 4. 10. - út - Sv. František z Assisi
- 5. 10. - st - Sv. Faustyna Kowalská
- 7. 10. - pá - Panna Maria Růžencová
- 15. 10.- so - Sv. Terezie od Ježíše
- 16. 10.- ne - Sv. Markéta Marie Alacoque
- 22. 10.- so - Sv. Jan Pavel II.
- 1. 11. - út - Všichni svatí
- 2. 11. - st - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

FARNÍ KAVÁRNA

Milí farníci, přijměte pozvání do farní kavárny v neděli 9. 10. po mši svaté na faře. Přijďte posedět, vypít kávu, prohodit řeč.

REKOLEKCE

otce Dominika Chmielewského SDB

13. Skutečná láska není jen cit, zbožnost bez lásky, pokání - dokončení

Už při příchodu do kostela, když začne mše svatá, prozkoumej své srdce, kde jsi svými myšlenkami a svým srdcem. Zda jsi od začátku mše svaté s Ježíšem nebo jsi myšlenkami úplně jinde. To ti ukazuje, co je pro tebe důležitější než Pán Ježíš. On říká, kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Pokud je Pán Ježíš tvým pokladem, tak bude modlitba dobrá a když je tvým pokladem někdo jiný nebo něco jiného, tak bude tvé srdce tam.

Můžeme se modlit od rána do večera, ale bez srdce přimknutého k Pánu Ježíši. Taková modlitba nic nedává. Je jen jako ohrožení tvého svědomí. Pro Pána Boha to je nesnesitelné. To byl i největší problém tehdejších farizeů a zákoníků, kteří učili Písmo. Oni nikdy nemilovali Pána Boha z celé síly a z celého srdce. Dávali Bohu různé druhy modliteb a mysleli si, že tím si zaslouží nebe a Pán Ježíš neustále hovořil o lásce k Pánu Bohu.

My jsme zvyklí, že čteme evangelium lhostejně. Například dnešní evangelium také

mluví o tom, o čem mluvíme od začátku této duchovní obnovy. Představ si, že dnes si sedneš před televizor a vidíš nějakého chlapíka s dlouhými vlasy, vypadá jako nějaký guru z Indie, dívá se do kamery, dívá se na tebe a říká: „Jestli miluješ své dítě více jako mě, nejsi mým učedníkem, nejsi mě hodný, jestli miluješ svého manžela/manželku více jako mě, nejsi mě hodný/hodná.“ Co byste si mysleli o takovém chlapíkovi v televizi? Že je to nějaký blázen, idiot, že je nějaký divný, například mu chybí láska.

Myslím na šokující situaci, která ukazuje, jak se Ježíš dívá na naši náboženskost bez lásky. Jednou přišli k Ježíšovi šokovaní Židé a říkali mu o tom, že jejich bratři se šli do svatyně modlit, dávali Pánu Bohu oběti, zdvihali ruce a zpívali písně chvály a tehdy se otevřely dveře svatyně a do kostela vpadla banda Římanů, vytáhli své meče a začali všechny v té svatyni stínat, a proto Židé hovořili, krev našich bratrů se sjednotila s krví obětí v této svatyni.

Zažil jsem podobnou situaci, když jsem jednou kázal v USA, stalo se v protestantském kostele, že během nedělní bohoslužby vpadl do kostela nějaký psychopat a začal do lidí v kostele střílet, zabil několik osob, než ho potom zabili. Všechny zpravodajské kanály, přerušily vysílání, aby informovaly o tom, co se děje na místě činu. Viděl jsem v televizi, jak vynášeli ty mrtvolky zakrvavené z kostela a ukládali je na ulici, přicházela policie, lékaři, ošetřovatelé, zněly sirény, novináři a mnoho lidí, které šokovala ta tragédie. Prezident Trump přerušil návštěvu v nějakém státě, poprosil o modlitby za oběti těch, co v kostele zemřeli i za modlitbu za rodiny těch obětí. Byla to velká tragédie. Ale já jsem si s překvapením uvědomil, že to bylo úplně stejné, co se stalo v té svatyni Židům dva tisíce let předtím. Ti lidé se v kostele modlili, dávali Bohu oběti, modlili se, zpívali náboženské písně a byli zavražděni v kostele. Stejná situace v evangelium a v USA. Díval jsem se na evangelium v USA.

A teď ti šokovaní Židé, kteří o tom vyprávěli Ježíšovi, mají otázku, jak je to možné? Kde byl Bůh, že dovolil, aby naši bratři v kostele, byli zavražděni? Takovou otázku dávala reportérka CNN v USA, která o té události hovořila v televizi. Stejně si dávala otázku, kde byl Bůh, že dopustil takovou tragédii?

A teď vám chci říci o něčem překvapivém a vlastně o odpovědi Pána Ježíše na tuto tragédii. Odpověď Pána Ježíše je šokující. Říká: „Myslíte si, že ti, co zemřeli v té svatyni, byli většími hříšníky než vy všichni zde? Ale říkám vám, jestli se neobrátíte, všichni stejně tak zahynete.“ A víte, co je nejstrašnější? Ježíš tam používá slovo „*gechenna*“, čili říkám, jestli se neobrátíte, všichni se stejně tak zatratíte na věčnost.

Zdá se, že Ježíš má nulovou empatii, nemá soucit s oběťmi a jejich rodinami v chrámě. Myslím si, že kdyby ta reportérka CNN viděla u toho kostela, kde se ta tragédie stala, toho muže s velkou bradou, který je oblečený jak hinduistický guru, přišla by k němu s mikrofonem a ptala se ho: prosím vás, co cítíte ve svém srdci, kde byl Bůh v tom kostele, že dopustil takovou tragédii? A ten muž by se podíval do objektivu kamery a řekl by toto: Američané, myslíte si, že ti, co zahynuli v kostele, byli většími hříšníky než vy všichni? Ale hovořím vám, když se neobrátíte, vy všichni se tak stejně zatratíte.

Dávám si otázku, co Ježíš viděl v srdcích těch lidí, kteří se v kostele modlili, a parafrázujíc hovoří, že jim to modlení nic nedalo a šli do zatracení? To je velmi těžké učení a těžko se přijímá pro nás náboženské zbožné lidi, protože my jsme se to naučili, že když se budeme každý den modlit, když půjdeme v neděli do kostela, když budeme

v pátek namísto masa jíst rybu a z času na čas dáme do pořádku ve zpovědnici svůj problém ve svědomí, tak půjdeme do nebe. Ale v nebi můžou být jen ti, kteří celý svůj život dávali Pána Boha na první místo, kteří se do Něho tak zamilovali, že jejich smrt byla smrtí touhy za Ním. To, že je někdo i každý den v kostele nebo když je někdo knězem a má doktorát z teologie, to ještě neznamena, že bude spasený, protože Ježíš se dívá do srdce. Zda to srdce je do něho zamilované. Rozumíte?

Když si za každým dnem dělám zpytování svědomí, častokrát si musím přiznat svoji ubohost. Ano, Ježíši, dnes jsem sloužil mši svatou, pomodlil jsem se tři části růžence, Korunku k Božím milosrdenství, četl jsem Písmo svaté, pětkrát se modlil breviář, ale dívám se do svého srdce a musím se, Ježíši, přiznat a vyznat se z toho, že jsem dnes do Tebe nebyl zamilovaný, moje srdce bylo všude a při všech, ale ne při Tobě. Dokonce i během mše svaté, během růžence, breviáře bylo moje srdce všude jinde jen ne při Tobě, odpusť mi z celého srdce, že jsem Tě dnes nemiloval tak, jak bys chtěl.

Nemůžu se omlouvat tím, že jsem byl na mši svaté, modlil se růženec, korunku, četl jsem Písmo.... To jsou jen prostředky k tomu, abych celým svým srdcem vešel do nejdůležitějšího přikázání. Zpytování svědomí se dělá z toho, zda jsem byl dnes na maximum zamilovaný do Pána Boha, zda dnes byl největší touhou mého srdce. Zda dnes po Něm mé srdce toužilo, bylo po Něm smutné a milovalo Ho. Tu jde o srdce a ne o množství modliteb, odrecitovaných našimi ústy.

Matka Boží kdekoliv se zjevuje, volá: pokání, pokání, pokání. Dnes není nic důležitějšího než konat pokání. Problém je v tom, že my ani nevíme, v čem spočívá pokání.

Pokání se skládá ze čtyř podstatných forem. První etapa pokání je metanoia, takzvaná změna myšlení. A my od začátku této duchovní obnovy konáme pokání, čili začínáme měnit své smýšlení. Na téma Boha, lásky k Němu, na téma člověka a lásky k němu a na téma sebe samého a lásky k sobě samému.

Všechno se začíná změnou myšlení. Například moje smýšlení o modlitbě je takové, že modlitba má být ráno a večer, ale to nikdy neodhalím skutečnou modlitbu. Musím změnit svoje smýšlení, že když jsem svatyní Boha a on je ve mně 24hodin denně, tak to potom ranní a večerní modlitba nemá větší smysl, protože touhou Pána Boha je udělat každého z nás svojí svatyní. Abych se modlil každý den neustále a sjednocoval se s jeho Srdcem, ne jen se několik minut odmodlit ranní růženec a pak ho nechám dvanáct hodin samotného v srdci, věnujíc se čemukoliv během dne a potom večer mu dám několik minut modlitby. To nemá smysl. Tak se mohou modlit budhisté, hinduisté, taoisté a ne křesťané, které Bůh udělal svým příbytkem. Rozumíte tomu?

Proto církevní otcové mluvili: buď se modlíš neustále, nebo se nemodlíš vůbec. Takže metanoia je změna smýšlení z našich lidských myšlenek o křesťanství ke smýšlení o skutečném křesťanství, o kterém mluví Bůh v evangeliích. Takže musím každý den zkoumat styl Ježíšova života, abych se každý den připodobňoval Ježíšovi. To vyžaduje neustále změnu myšlení z lidského na božské. Rozumíte tomu? Jsou ještě tři další důležité etapy pokání, neskutečně důležité pro náš duchovní rozvoj, ale o tom příště.

*<https://www.youtube.com/watch?v=VBOQDxZA-74>,
Překlad slovenského překladu Šlosarová Anička, 14. část příště*

Katechismus

ŽIVOT V KRISTU

Desatero Božích přikázání

POVINNOST SPOLEČNOSTI VŮČI NÁBOŽENSTVÍ A PŘÁVO NA NÁBOŽENSKOU SVOBODU

„Všichni lidé... mají povinnost hledat pravdu, především o Bohu a o jeho církvi, a poznanou pravdu přijmout a zachovávat.“ Je to povinnost, která vyplývá ze „samé přirozenosti“ lidí. Nestaví se proti „upřímné úctě“ k různým náboženstvím, která „jsou nezřídka odrazem Pravdy, která osvěcuje všechny lidi“, ani proti požadavku lásky, která má křesťany k tomu, aby „laskavě, rozvážně a trpělivě jednali s lidmi žijícími v omylu nebo v neznalosti víry.“

Povinnost vzdávat Bohu ryzí úctu se týká jak jednotlivého člověka, tak i společnosti. Je to „tradiční katolické učení o mravní povinnosti jednotlivců i společnosti vůči pravému náboženství a jediné církvi Kristově“. Tím, že církev bez přestání hlásá lidem evangelium, usiluje o to, aby mohli „v křesťanském duchu utvářet smýšlení a mravy, zákony a struktury společnosti“, které žijí. Společenskou povinností křesťanů je respektovat a probouzet v každém člověku lásku k tomu, co je pravdivé a co je dobré. Tato povinnost od nich vyžaduje, aby šířili znalost „jediného pravého náboženství“, které „je uskutečněno v katolické a apoštolské církvi.“ Křesťané jsou povoláni, aby byli světlem světa. Církev tím ukazuje Kristovu královskou moc nad celým stvořením a zvláště nad lidskými společnostmi.

„Nikdo ... nesmí být donucován jednat v oblasti náboženství proti svému svědomí, ani mu nesmí být zabraňováno jednat podle svého svědomí soukromě i veřejně.“ Toto právo má svůj základ v samé přirozenosti lidské osoby, jejíž důstojnost jí dává svobodně přilnout k božské pravdě, která přesahuje časný řád. Proto „patří těm, kdo neplní povinnost hledat pravdu a přidržet se jí.“

Právo na náboženskou svobodu není ani mravní přípustnost přidržovat se omylu, ani nějaké domnělé právo na blud, nýbrž je to přirozené právo lidské osoby nebýt v náboženských věcech, pokud je to v oprávněných mezích, vystavena vnějšímu nátlaku ze strany politické moci. Toto přirozené právo „má být uznáno v právním uspořádání společnosti tak, aby se stalo občanským právem.“

III. „Nebudeš mít jiného boha mimo mne“

První přikázání zakazuje uctívat jiné bohy, kromě jediného Pána, který se zjevil svému lidu. Zakazuje pověru a bezbožectví. Pověra představuje jistým způsobem zvrácené přehánění náboženství; bezbožectví je neřest opačná, je to nedostatek ctnosti zbožnosti.

POVĚRA

Pověra je úchylka náboženského citění a úkonů, které člověku ukládá. Může také zasahovat do kultu, který vzdáváme pravému Bohu, např. když se jistým, jinak oprávněným nebo potřebným úkonům přikládá důležitost nějakým způsobem kouzelná.

Přikládat účinnost pouze hmotné stránce modliteb nebo svátostným znamením bez ohledu na vnitřní postoje, které vyžadují, znamená upadat do pověry.

(Výtažky z KKC 2104–2103)

Jarek

Ještě jsem snad neviděl český film, který by pravdivě zobrazoval život na vesnici. Je to tím, že jsou všichni režiséři z města a vesnici znají maximálně jako chalupáři? Skoro vždy jde spíš o jakousi karikaturu vesnice a jejích postav. Jako by se město chtělo nad vesnici povyšovat. Městský člověk vidí venkovské postavy jenom zvenčí a nad vesnicí se povyšovat chce.

Je to organismus, do kterého se člověk nemůže nastěhovat, ale jedině se do něj narodit. Člověk je tu od malička poznáván a sám postupně poznává, chodí do školy, do fotbalu, do hasiče, do hospody, do kostela a do hokeje, každý den více a více vztahů. Jestliže se na vesnici ožení a za nějaký rok rozvede, není to jako v anonymním městě. Rozvedení se dále potkávají a dají třeba dohromady zase s jinými rozvedenými. Všichni jsou tu jedním tělem, jehož život je určen společným prostorem. Je to náročné a zároveň fascinující a městský člověk to nikdy nepochopí.

Je vyloučeno, že by zde někdo zůstal bezdomovcem. O ty, kteří nejsou schopni jet vlakem života tak rychle, se vesnice postará. O tom si město může nechat jenom snít.

Já jsem měl Jarka rád. Byl o pár let starší, bydlel o dvě stavení dál. Jeho tatínka si nepamatují, jen maminku s babičkou. Jezdily kolem nás s krávami a vozem z pole, maminka krávy vedla a babička se vezla. Jarkova starší sestra se vdala na druhý konec republiky. Jarkovi nejdřív umřela babička a pak i maminka. Zůstal sám se psem Bojarem. Byl zuřivý a všichni se ho i za plotem báli, ale on byl možná jen hladový.

Jarek byl hodný člověk. Jeho rodinou byla samozřejmě hospoda. Hospoda na vesnici je úplně něčím jiným než restaurace ve městě. „Jenže to ten hajzl Babiš, co si myslí, že Čapák s jídlem za tři stovky a pivem za padesát je vesnický standard, nikdy nepochopí.“

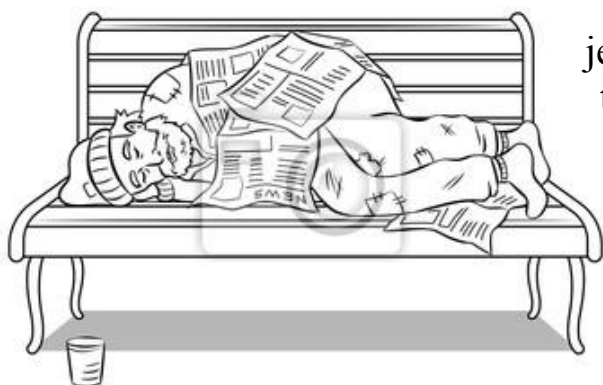
Jarkovým zaměstnavatelem byl obecní úřad. Úřad se o něj zkrátka postaral, jak by to ostatně mělo být. Úřad na vesnici je holt něco jiného než úřad ve městě. Stejně si ale myslím, že kdyby to nebyl úřad, postarali by se lidé, vždyť Jarka znali od malička a někteří ještě tam z pole u vodárny pamatovali maminku.

Jarek se někdy naštvál a i tak trochu vypadal, jenže on byl spíš sešlý, smutný a osamělý. To se pak léta do člověka zapisují rychleji. Jinak ho měl každý rád. Já jsem byl vždycky překvapen, že i když už jsem tolik roků pryč, Jarek se o mě zajímal. Jednou jsme tak na podzim seděli v hospodě. Já se dověděl, že má narozeniny 3. srpna. Určitě ti z Prahy pošlu pohled, říkám Jarkovi, no to jsem zvědavý, zda si vzpomeneš, říká on.

Jarek umřel, řekla mi maminka do telefonu jednoho dne na jaře. Už jsem pohled poslat nestačil, tak jsem mu poslal do nebe mši svatou.

Jarek si na nic nehrál. Prostě byl.

Lidé jako on mají v sobě jakousi zvláštní pravdivost, kterou by intelektuál nazval třeba pokorou, ale Jarkové na takové blbosti nehrají. Jejich lidskost je něčím z dávné doby. Je-li třeba pomoci paní Heryánové, je samozřejmé, že jí

pomohou. Lidé jako on jsou zvláštním způsobem nenásilní, oni se totiž nikam nepotřebují drát. Jejich jedinou kariérou je život sám, žitý ze dne na den na jednom místě. Jarkové jsou zvláštním způsobem zamlklí a uzavření. Oni totiž nejsou zvyklí, že by se kdy kdo zajímal o jejich nitro, a tak nejsou zvyklí o sobě mluvit a neumějí to. Jsou hlubinou, tušenou za tím, co o sobě neříkají. Jejich moudrost je jiná. Je něčím, co z nich mimoděk vyzařuje, s čím si druzí až tak nevědí rady a co jim brání těmto lidem ubližovat.

Jarkové si svá tajemství odnášejí s sebou, přímo k Pánu Bohu, a i když už v hospodě neseďávají, jako by tam stále byli.

*(zpracovala Míša Maňasová,
převzato z knihy Exotova abeceda od Ladislava Heryána)*

Poselství Panny Marie z Medžugorje

z 25. září 2022

„Drahé děti! Modlete se, aby vás Duch Svatý osvětlil, abyste byly radostnými hledači Boha a svědky lásky bez hranic. Já jsem s vámi, dítě, znovu vás všechny vyzývám: vzchopte se a svědčte o dobrých skutcích, které Bůh ve vás a skrze vás koná. Buďte radostní v Bohu. Čiňte dobro bližnímu, aby vám bylo dobře na zemi a modlete se za mír, který je ohrožen, protože satan si přeje válku a nepokoj. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu. “

V Mariině škole modlitby

Na svatbě v galilejské Káně se Maria projevuje jako Ježíšova pozorná a diskretní pomocnice. Právě ona si všimne, že došla zásoba vína. V Janově líčení Mariině jednání je skryta základní nauka o modlitbě.

Maria nás učí, jak se modlit. Neříká Ježíšovi, co má dělat. Nedává mu instrukce, jak to často ve své modlitbě děláme my, chceme-li si něco vyprosit. Matka se pouze obrátí na Syna s upozorněním na potřebu druhých: *Už nemají víno.*

Tak je třeba prosit za ostatní. Lze předestřít potřeby a přání svých přátel před tvář Boží. Není ale našim úkolem říkat Bohu, jak má problémy vyřešit. Ví to lépe než my a často přijde se zcela nečekaným, překvapujícím řešením.

V Mariině škole modlitby se rovněž učíme navzdávat se. Ježíš ji zdánlivě odmítl: *Co mi chceš, ženo?* Maria s ním nediskutuje. Plně na něho spoléhá, a tak se jen obrátí na služebníky s pokynem: *Udělejte všechno, co vám řekne.*

Prosit Boha za své potřeby, a přitom nečinit, co chce, abychom činili, není dobrý způsob modlitby. Modlitba a život patří k sobě. Neodpovídá-li náš život modlitbě, pak se nemodlíme správně a nelze očekávat, že se dočkáme odezvy.

Udělejte všechno, co vám řekne. Vynikající rada! Následujeme-li ji a trpělivě čekáme, můžeme si být jisti, že naše intence bude vyslyšena.

Z knihy I dnes je den Boží, Wilfrid Stinissen

Uzávěrka dalšího čísla je 20. října – pište, ať máme co psát

Farní časopis farnosti Všechnovice, Horní Újezd a Paršovice

Ročník: XVI., Číslo 10/22, vydáno 2. října 2022, vychází 11x ročně

Redakce: Anna Šlosarová, Anna Cíchová, tisk: Anna Šatánková, Denisa Šatánková,
pod záštitou P. Vratislava Kozuba, email: Farnicasopis@centrum.cz, www.farnost.net
Kontakt na kněze: P. Vratislav Kozub, mobil: 731626508, e-mail: vkozub@seznam.cz